

**JUDECĂTORIA
ORHEI**

Dosarul nr. 1-56/2026
Nr. PIGD 1-26024452-38-1-27022026

S E N T I N Ț Ă
În numele Legii

19 mai 2026

mun. Orhei

Judecătoria Orhei, sediul Central
Instanța de judecată, în componența:

Președintelui ședinței, judecător
Josanu

Mihail

Grefierului
Buhaniuc

Irina

cu participarea:

Acuzatorului de stat, procurorul
Mîțu

Gheorghe

Apărătorului inculpatului, avocatul
Inculpatului

Dumitru Cirimpei
Oleg Iablocov

examinând în ședința de judecată publică, în limba română, conform prevederilor art. 364¹ din Codul de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, cauza penală de învinuire a lui:

Iablocov Oleg, născut la ***** IDNP *****, cetățean al Republicii Moldova, originar și domiciliat în sat. *****i, studii medii, nesupus militar, căsătorit, neangajat în câmpul muncii, fără persoane la întreținere, fără grade de dizabilitate, fără titluri speciale, grade de calificare și distincții de stat, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru și anterior judecat,

în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 325 alin. (1) din Codul penal.

Procedura de citare legală a fost respectată.

Date cu referire la examinarea cauzei în prima instanță: 27 februarie 2026 – 19 mai 2026.

Cu referire la materialele cauzei penale și a probelor administrate, instanța de judecată,

c o n s t a t ă:

Fapta prejudiciabilă constatată.

1. **Iablocov Oleg**, la 13 noiembrie 2025, aproximativ la ora 00:35, aflându-se lângă domiciliul său din sat. *****, acționând cu intenție directă, în scopul mușamalizării faptului sesizat prin apelul telefonic a serviciului unic 112 privind injurie acestuia de către fiul Sergiu Iablocov, precum și eschivării de la răspundere a ultimului, personal a promis să ofere subofițerilor al Serviciului superior al Serviciului Patrulare a Secției Securitate Publică al Inspectoratului de Poliție Orhei, Ion Mătrăguna și Ivan Belegurschi, care se aflau în exercitarea atribuțiilor de serviciu conform fișei de post și graficului de serviciu a membrilor grupului operativ de urmărire penală al Inspectoratului de Poliție Orhei, având calitatea de persoană publică în virtutea prevederilor art. 123 alin. (2) din Codul penal, mijloace bănești ce nu i se cuvin în vederea mușamalizării cazului sesizat, adică pentru a face să nu îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, pentru că să nu fie documentat, în continuare, fiul Sergiu Iablocov, conform procedurii stabilite și evitării răspunderii potrivit prevederilor art. 69 din Codul contravențional, pentru injuria, adică exprimarea verbală, care ofensează intenționat persoana și care contravine normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică. În continuare, fiind preîntâmpinat de mai multe ori de către subofițerul superior al Serviciului Patrulare a Secției Securitate Publică al Inspectoratului de poliție Orhei, Ion Mătrăguna, despre răspunderea penală pe care o poartă în cazul coruperii active ale colaboratorilor de poliție, Iablocov Oleg nu a încetat acțiunile infracționale și aflându-se lângă automobilul de serviciu de model „Dacia Duster” cu n/î MAI 5041, personal a oferit acestuia bani ce nu li se cuvin în suma de 100 lei și anume o bancnotă cu seria și numărul F.0197630501, acțiune materializată prin plasarea acestora pe torpedoul în spatele volanului în regiunea panoului de bord al autoturismului specificat.

2. De către organul de urmărire penală, acțiunile lui **Iablocov Oleg** au fost încadrate conform semnelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal – *coruperea activă*, adică „*promisiunea, oferirea și darea unei persoane publice de bunuri ce nu i se cuvin, pentru a face să nu îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale*”.

Privind procedura.

3. În ședința de judecată din 22 aprilie 2026, la etapa ședinței preliminare și până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul **Iablocov Oleg** a înaintat personal, prin înscris autentic o cerere olografă, confirmată de apărătorul acestuia, prin care a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, conform prevederilor art. 364¹ din Codul de procedură penală, indicând că vina o recunoaște integral și nu solicită administrarea de probe noi.

4. Subsecvent, inculpatul a confirmat veridicitatea cererii întocmite și a susținut admiterea acesteia, reiterând că recunoaște vina integral în comiterea infracțiunii. Apărătorul care acționează în interesele inculpatului, Dumitru Cirimpei în ședința de judecată a confirmat autenticitatea cererii întocmite și a susținut admiterea acesteia, iar acuzatorul de stat nu a obiectat în privința admiterii cererii. Așadar, ținând cont de semnătura autentică a inculpatului **Iablocov Oleg** din cererea întocmită de ultimul personal, prin care recunoaște faptele incriminate, inclusiv cuprinde o manifestare de voință suficient de clară și totodată ultimul a solicitat ca judecarea să se facă în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, precum și nu pretinde la administrarea unor probe noi, reiterând toate aceste argumente și în ședința de judecată, instanța

de judecată a admis prin încheiere inclusă în procesul-verbal al ședinței de judecată din aceeași dată cererea inculpatului cu privire la judecarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364¹ din Codul de procedură penală, adică în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale și a procedat la audierea acestuia conform regulilor de audiere a martorului.

5. Totodată, instanța de judecată ține să menționeze că potrivit prevederilor art. 325 alin. (1) din Codul de procedură penală „*judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu*”. Or, norma articolului 325 alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind guvernată de principiul contradictorialității dintre părți, impune un rol pasiv al instanței în disputa dintre părți. Astfel, reieșind din rațiunea normei indicate supra, cât și de faptul că acuzatorul de stat nu a obiectat asupra cererii înaintate, dar și din faptul că, instanța nu poate din oficiu, să agraveze situația persoanei decât în limitele învinuirii redată în rechizitoriu, admiterea cererii inculpatului de examinare în procedură simplificată este inechivocă și necondiționată.

Declarațiile inculpatului în ședința de judecată.

6. Inculpatul Iablocov Oleg, în ședința de judecată, prin expunere factologică, ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, după depunerea jurământului în ordinea art. 108 din Codul de procedură penală, cu referire la circumstanțele de fapt incriminate a relatat că recunoaște vina integral, la fel cum este indicat în rechizitoriu. Astfel, la data de 12 noiembrie 2025, aproximativ la ora 23:00, se afla la domiciliul său situat în sat. Brănești, r-nul. Orhei. În acel moment, în locuință a sosit și fiul său, Serghei Iablocov, iar între ei s-a iscat un conflict verbal în cadrul căruia tânărul l-a insultat, folosind cuvinte necenzurate. În urma acestei certți, a apelat serviciul național unic pentru apelurile de urgență 112. Întrucât colaboratorii poliției nu puteau localiza cu exactitate adresa domiciliului său, a ieșit în întâmpinarea lor, întâlnindu-se în apropierea oficiului poștal din sat. Fiul când a auzit că a sesizat autoritățile, a fugit de acasă. A așteptat la oficiul poștal împreună cu polițiștii sosiți la fața locului, iar ulterior le-a comunicat oamenilor legii că fiul său nu mai revine și că nu se știe când se va întoarce. În acest context, le-a întins suma de 100 de lei pentru a-și cumpăra o cafea. Deși agenții de poliție l-au preîntâmpinat explicit că oferirea de bani este ilegală, a insistat și a lăsat bancnota pe torpedoul automobilului de poliție. În final, acesta a declarat că se căiește sincer pentru fapta comisă, menționând că la moment se confruntă cu o stare financiară grea.

Cu privire la mijloacele de probă acumulate la faza de urmărire penală și administrate în instanța de judecată.

7. Instanța statuează că chiar dacă inculpatul **Iablocov Oleg** își recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate, de către organul de urmărire penală au fost acumulate suficiente probe pertinente și concludente cu privire la caracterul infracțional al faptelor comise, cât și a vinovăției acestuia în comiterea infracțiunii, după cum rezultă din următoarele mijloace de probă acumulate la faza urmăririi penale și acceptate de inculpat și cercetate în ședință de judecată:

- *declarațiile martorului Ion Mătrăgună*, care fiind audiat în faza de urmărire penală a declarat că, activează în calitate de Subofițer superior al Serviciului Patrulare a Secției Securitate Publică din cadrul Inspectoratului de Poliție Orhei al Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne din anul 2022 până în prezent. Obligațiunile de serviciu sunt stipulate în contractul de angajare și fișa postului precum și instrucțiunile interne. În special, activitatea de serviciu se bazează pe reacționarea operativă la apelurile efectuate la serviciul național unic pentru apelurile de urgență 112, totodată și patrularea traselor naționale și menținerea ordinii publice. Cu privire la denunțul formulat la 13 noiembrie 2025 depus de către el, privitor la denunțarea faptelor de corupere din partea unui contravenient a declarat că potrivit

dislocației, în data de 12 noiembrie 2025 orele 20:00 până la 13 noiembrie 2025 orele 08:00, a fost implicat în serviciu împreună cu angajatul Belegurschi Ivan, având în dotare automobilul de serviciu de model „Dacia Duster”, numărul de înmatriculare MAI 5041. Fiind aproximativ ora 23:30, prin intermediul telefonului, Belegurschi Ivan a primit apel de la serviciul unic 112, pentru a se deplasa în sat. *****, pe faptul că cet. Iablocov Oleg, are conflict la domiciliu cu fiul său Iablocov Serghei, fapt ce îndată s-au deplasat la fața locului. Au ajuns în aproximativ 15 minute la domiciliul lui Iablocov Oleg, din sat. ***** și au constatat că, la domiciliu se afla Iablocov Oleg și fiul său Serghei, ambii erau în stare de ebrietate, iar la întrebările adresate lui Oleg Iablocov, cel din urmă a comunicat că din motive necunoscute, Serghei (fiul său) l-a înjurat, fapt ce a servit temei de a apela la serviciul 112. În timp ce Belegurschi Ivan se afla în automobilul de serviciu, în stradă, lângă domiciliul lui Iablocov Oleg, el se afla în partea dreaptă în calitate de pasager și întocmea cererea depusă de apelant cu privire la conflict. În tot acest timp, Serghei Iablocov se afla în domiciliu și dormea. În timpul întocmirii actelor necesare, Belegurschi Ivan a observat că Iablocov Oleg avea intenția de a se implica în documentarea contravenției comise de Serghei Iablocov, cu scopul ca acestuia din urmă să nu-i fie întocmit proces-verbal cu privire la contravenție. Urmare a discuțiilor purtate cu Iablocov Oleg, i-a explicat că acțiunile fiului său Iablocov Serghei, reprezintă o contravenție administrativă prevăzută la art. 69 Cod contravențional, care prevede injuria, adică exprimarea verbală, scrisă sau nonverbală, inclusiv prin desen sau imagine, care ofensează intenționat persoana și care contravine normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică. Din discuția avută cu Iablocov Oleg, i-a propus mijloace bănești pentru ai nu fi întocmit proces-verbal cu privire la contravenție, însă văzând acțiunile lui în continuare, de către dînsul a fost atenționat conform art. 325 Cod penal, și că este posibil să fie atras la răspundere penală pentru faptele pe care le comite la moment, la ce Iablocov Oleg, i-a comunicat că el cunoaște consecințele faptelor lui cu privire la darea mijloacelor bănești unui angajat al Poliției contra neîntocmirii procesului-verbal de contravenție, și în continuare a ignorat cerințele lui de a înceta propunerea mijloacelor bănești și insista în adresa lui ca să accepte mijloacele bănești propuse. În acel moment când era în automobilul de serviciu, portiera din față stîngă (șofer) era deschisă, Iacoblov Oleg, a aruncat mijloace bănești în sumă de 100 lei pe torpedoul automobilului, *comunicând că este pentru ceai*. În contextul celor întîmplate, personal a efectuat apel telefonic la Serviciul 112 pentru a denunța cazul și solicitarea grupului operativ de urmărire penală. În decurs de 20 - 30 min s-a apropiat grupa operativă a Inspectoratului de Poliție Orhei și a documentat cazul. Până a veni grupul operativ, el cu colegul lui au așteptat la mașina de serviciu, iar Iablocov Oleg s-a aflat în preajma lor. Acțiunile lui Iablocov Oleg au fost înregistrare pe body camera deținută asupra lui. Fiindu-i adresată întrebare de către ofițerul de urmărire penală dacă Iablocov Oleg a fost preîntâmpinat conform art. 325 Cod penal, a răspuns că Iablocov Oleg a fost preîntâmpinat conform art. 325 Cod penal (f.d. 16-20). *Declarații similare a dat și martorul Ivan Belegurschi (f.d. 22-26);*

- ***procesul-verbal de cercetare la fața locului, cu tabel fotografic din 13 noiembrie 2025,*** prin care s-a constatat că obiectul cercetării a constituit automobilul de serviciu al Inspectoratului de Poliție Orhei, de model „Dacia Duster”, numărul de înmatriculare MAI 5041, care era situat în strada sat. *****, în apropierea gospodăriei cet. Iablocov Oleg și a Penitenciarului nr. 18 Brănești. În interiorul automobilului în partea din față stînga la șofer, lângă volan pe torpedo era situată o mapă din piele de culoare neagră în care erau amplasate blanchete/documente. În spatele volanului pe torpedo în regiunea panoului de bord al automobilului care era conectat se observa o bancnotă cu nominalul de 100 (una sută) lei, cu seria F. 0197 nr. 630501, anul fabricării 2015, care au fost ridicată și sigilată într-un plic de culoare alb (f.d. 11-13);

- **procesul-verbal de examinare a înregistrărilor video cu planșă fotografică din 23 decembrie 2025**, prin care s-au examinat înregistrările audio/video din data de 13 noiembrie 2025, cu privire la acțiunile pretins ilegale a cet. Iablocov Oleg, privind oferirea mijloacelor bănești în sumă de 100 lei angajatului IP Orhei Mătrăgună Ion (f.d. 55-59);

- **raportul de constatare tehnico-științifică CNA_AA000980 din 11 decembrie 2025**, prin care s-a stabilit autenticitatea mijloacelor bănești ridicate în cadrul cercetării la fața locului din automobilului de model „Dacia Duster”, numărul de înmatriculare MAI 5041 din dotarea Inspectoratului de Poliție Orhei al Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne și anume: 1 (una) bancnotă de 100 (una sută) lei MDL, cu seria și nr. F. 0197 630401 supuse examinării, corespunde după calitatea și metoda imprimării imaginilor și executării elementelor principale, bancnotelor autentice (f.d. 65-68);

- **procesul-verbal de examinare a documentelor din 18 decembrie 2025**, prin care s-a examinat copiile ordinelor de angajare, a graficului de serviciu din 12 noiembrie 2025-13 noiembrie 2025 și fișele de post (f.d. 49).

Corpuri delictive:

- o bancnotă cu nominalul de 100 lei cu seria nr. F. 0197 630401, transmisă spre păstrare la Serviciului Fiscal de Stat și care a fost recunoscută în calitate de corp delict prin ordonanța din 12 decembrie 2025 (f.d. 65).

Mijloace materiale de probă:

- copiile autentificate a ordinelor de angajare și a fișelor de post a angajaților Mătrăgună Ion și Beregurschi Ivan, anexate la cauza penală prin ordonanța din 05 decembrie 2025;

- purtător de informații de tip DVD-R, ridicat în baza ordonanței din 02 decembrie 2025, ce conține înregistrări video din 13 noiembrie 2025.

Aprecierea instanței de judecată.

8. În conformitate cu art. 8 Cod procedură penală, precum și cu cele ale art. 21 din Constituția Republicii Moldova, orice cetățean beneficiază de prezumția de nevinovăție, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condițiile prevăzute de lege.

9. La adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată, la pronunțarea unei decizii judecătorești de condamnare, prezumția de nevinovăție este răsturnată cu efecte *erga omnes*, iar soluția magistraților trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare.

10. Potrivit prevederilor art. 384 Cod de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

11. Subsecvent se remarcă faptul că, potrivit conținutului art. 389 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.

12. Instanța de judecată reține că, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului. Astfel, instanța de

judecată este obligată prin prisma prevederilor art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, să adopte o sentință legală, întemeiată și motivată, bazându-se pe principiile generale ale efectuării justiției.

13. Instanța de judecată constată dincolo de orice dubiu că, în privința inculpatului **Iablocov Oleg**, a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare. La fel, prin prisma art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât natura și cauza acuzației, cât și probele pe care se fundamentează acuzația, precum și calificarea juridică care a fost dată faptelor săvârșite de acesta într-o manieră detaliată prin rechizitoriul întocmit.

14. În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 CEDO, dreptul la un proces echitabil la care se atribuie și faptul că hotărârea pronunțată într-o cauză urmează a fi motivată. Sub acest aspect în cauzele Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei și Boldea contra României din 2007, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraf 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii. Trebuie avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

15. De asemenea, CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate (cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007). La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina *efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă* ale părților (cauza Perez împotriva Franței și cauza Van de Hurk împotriva Olandei).

16. În acest context, prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

17. La caz, instanța susține că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că, deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național, or atunci când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri.

18. Pe plan național, articolul 95 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin. (2) stabilește că problema admisibilității probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată, important fiind *accesul în egală măsură a tuturor părților la cercetarea probei*.

19. Astfel, instanța a constatat din materialele cauzei că partea apărării a avut accesul în egală măsură la cercetarea tuturor probelor enunțate în rechizoriu inclusiv să le conteste, în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (4) din Codul de procedură penală, adoptând o poziție clară, prin care au renunțat expres la anumite garanții procesuale, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată.

20. Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind

stabilite anumite contradicții esențiale și semnificative între probele cu martori și cele materiale, iar în ansamblu confirmă circumstanțele expuse în învinuirea adusă inculpatului.

21. În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1)-4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

22. Astfel, conform ordonanței de punere sub învinuire și a rechizitoriului, acțiunile lui **Iablocov Oleg** au fost încadrate juridic în baza art. 325 alin. (1) din Codul penal care la rândul său stabilește răspunderea penală pentru coruperea activă adică, promisiunea, oferirea și darea unei persoane publice bunuri ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru a face să nu îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale „se pedepsește cu amendă în mărime de la 500 la 1500 de unități convenționale”.

23. Subsecvent în conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) din Codul penal, infracțiunea este o faptă (acțiune sau inacțiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție și pasibilă de pedeapsă penală.

24. Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

25. Potrivit art. 52 alin.(1) din Codul penal, se consideră componența a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că componența infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din codul penal.

26. Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători.

27. Prin urmare, verificând respectarea condițiilor prevăzute de art.364¹ din Codul de procedură penală, audiind inculpatul în coraport cu probele administrate la faza urmăririi penale și cercetate în cadrul cercetării judecătorești, instanța a constatat că, sunt întrunite condițiile de a examina prezenta cauza pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

28. În continuare, instanța menționează că, la motivarea sentinței, va ține cont de considerentele expuse în Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 11 din 22 decembrie 2014, cu privire la aplicarea legislației referitoare la răspunderea penală pentru infracțiunile de corupție.

Cu privire la încadrarea juridică privind infracțiunea prevăzută de art. 325 alin. (1) din Codul penal.

29. Astfel, prin *corupere activă* se înțelege acțiunile intenționate ale oricărei persoane care promite, oferă sau acordă un avantaj, bunuri, bani, valori, prestări servicii, ce nu i se cuvin unei persoane cu funcții de răspundere ca agent public, direct sau prin mijlocitor, pentru ca acest agent public să acționeze sau să se abțină de a acționa în exercițiul funcțiunii sale oficiale în favoarea făptuitorului sau de a obține de la autorități distincții, funcții, piețe de desfacere sau o altă decizie favorabilă pentru sine sau pentru altă persoană.

30. Instanța constată că, inculpatul a atentat la *obiectul juridic special* al infracțiunii ce constituie relațiile sociale cu privire la buna desfășurare a activității de serviciu în sfera publică, care este incompatibilă cu săvârșirea unor fapte de corupere a persoanelor publice sau a persoanelor publice străine.

31. *Obiectul material sau imaterial al infracțiunii*, îl reprezintă remunerația ilicită, la caz fiind mijloacele bănești în suma de 100 lei. Aceasta se exprimă prin bunuri servicii, privilegii, avantaje oferite ori promisiuni sub orice formă, ce nu i se cuvin persoanei publice sau persoanei publice străine, în toate cazurile având un caracter gratuit.

32. Remunerația ilicită poate consta în: bunuri, servicii, privilegii, avantaje, sub orice formă, în toate cazurile având un caracter gratuit. Astfel, este important ca remunerația să nu i se cuvine persoanei publice, adică nu-i este legal datorată. De altfel remunerația ilicită trebuie să constituie un contra echivalent al conduitei pe care persoana publică se angajează să o aibă, adică al îndeplinirii sau neîndeplinirii unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia.

33. *Latura obiectivă* a infracțiunii constă în fapta prejudiciabilă exprimată doar prin acțiune, care se exprimă în mod alternativ următoarele trei modalități normative: 1) *promisiunea* unei persoane publice ori unei persoane publice străine, de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin; 2) *oferirea* unei persoane publice ori unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin; 3) *darea* unei persoane publice ori unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin.

34. În acest context, termenul *oferirea* înseamnă o propunere însoțită de prezentarea obiectului coruperii sau punerea lui (a obiectului) la dispoziția funcționarului corupt (spre exemplu, arătarea plicului, „uitarea” banilor printre unele documente transmise funcționarului etc.). Oferta trebuie să pornească din inițiativă particularului, să fie voluntară și spontană; oferta trebuie să fie reală și să se materializeze într-o acțiune a celui care corupe activ funcționarul public. Ca și în cazul promisiunii, la oferirea de bani, bunuri nu are semnificație faptul primirii ofertei, fiind suficientă înaintarea ei de către corupătorii. În cazul în care persoana cu funcție de răspundere respinge oferta, nu are loc infracțiunea de corupere pasivă, realizându-se, însă, fapta de corupere activă.

35. Astfel, *darea* de bani constă în acțiunea corupătorului de a înmâna, a preda celui corupt aceste valori; ea implică, în mod necesar, acțiunea corelativă a celui corupt de a le primi. Este indiferent dacă banii sau folosul au fost date din proprie inițiativă sau cedând la solicitările funcționarului. De asemenea, nu interesează săvârșirea coruperii active dacă „darea” are ca efect un transfer de proprietate valabil. Actul infracțional de dare de bani, bunuri, alte avantaje poate fi realizat personal de făptuitor, adică direct sau prin mijlocitor (intermediar) – indirect, fapt care nu are relevanță pentru existența infracțiunii de corupere activă. Pentru existența infracțiunii de corupere activă este suficientă activitatea de transmitere a banilor, valorilor sau altor foloase, fără a fi necesară și îndeplinirea actului pentru care s-au dat aceste valori.

36. În speță, latura obiectivă s-a realizat prin acțiuni active din partea lui **Iablocov Oleg** manifestate prin promisiunea, oferirea și darea mijloacelor bănești ce nu i se cuvin persoanei publice, în vederea determinării subofițerilor al Serviciului de patrulare de a acționa în sensul dorit de către aceasta – de a omite întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție pentru contravenția săvârșită de către fiul acestuia, adică pentru a-i face să nu realizeze acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia.

37. Infracțiunea prevăzută la art. 325 din Codul penal este formală și a fost consumată odată cu săvârșirea acțiunii de promisiune, oferire și dare, indiferent dacă colaboratorii de poliție nu sau lăsat corupți din momentul dării în întregime a remunerației ilicite.

38. *Latura subiectivă* se caracterizează prin intenție directă. Motivul infracțiunii în cauză constă, în principal, în interesul material sau în năzuința de a obține unele avantaje nepatrimoniale.

39. Făptuitorul trebuie să cunoască că remunerația ilicită, pe care o promite, oferă sau o dă unei persoane publice sau unei persoane publice străine, nu se cuvin, ci reprezintă contra echivalentul pentru a-l determina să acționeze în interesul său sau al persoanelor pe care le reprezintă.

40. Suplimentar, în acord cu alin. (2) art. 123 din Codul penal, prin „*persoană publică*” se înțelege: funcționarul public, inclusiv funcționarul public cu statut special (colaboratorul serviciului diplomatic, al serviciului vamal, al organelor apărării, securității naționale și ordinii publice, altă persoană care deține grade speciale sau militare); angajatul autorităților publice autonome sau de reglementare, al întreprinderilor de stat sau municipale, al altor persoane juridice de drept public; angajatul din cabinetul persoanelor cu funcții de demnitate publică; persoana autorizată sau investită de stat să presteze în numele acestuia servicii publice sau să îndeplinească activități de interes public.

41. Pentru existența infracțiunii specificate, este necesar ca acțiunile pentru care se promite intervenția să fie realizate de către persoana publică, persoana cu funcție de demnitate publică, persoana publică străină sau funcționarul internațional în exercitarea funcției sale. Se are în vedere că acțiunile în cauză aparțin de sfera atribuțiilor de serviciu sau de competența respectivului factor de decizie.

42. La caz, instanța apreciază că, inculpatul **Iablocov Oleg** a săvârșit infracțiunea de corupere activă manifestată prin intenție directă având scopul de neîndeplinire în interesul acesteia de către angajatul poliției a unei acțiuni contrar funcției sale, și anume a promis, oferit și dat mijloace financiare angajaților poliției Ion Mătrăgună și Ivan Belegurschi, care activau în calitate de Subofițeri superior al Serviciului Patrulare a Secției Securitate Publică din cadrul Inspectoratului de poliție Orhei al IGP al MAI, care are statut de persoană publică în vederea neatragerii la răspundere contravențională a fiului său.

43. Din punct de vedere al calității de *subiect* al infracțiunii, instanța statuează că acesta este reprezentat de persoana fizică responsabilă, care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 16 ani, iar la caz, instanța atestă că inculpatul **Iablocov Oleg** a fost identificată prin buletinul de identitate și este născută pe ***** nu se află la evidența medicului psihiatru și narcolog, iar astfel întrunește semnele subiectului infracțiunilor incriminate.

44. *În drept*, instanța indică că fapta inculpatului, privind coruperea activă adică, promisiunea, oferirea și darea personal, unei persoane publice bunuri ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru a face să nu îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, întrunește corect elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal.

45. *Așadar*, instanța de judecată consideră că inculpatul **Iablocov Oleg** urmează fi condamnat pentru comiterea infracțiunilor incriminate, reieșind din considerentele enumerate *supra*, precum și din totalitatea probelor examinate în faza urmăririi penale și constatate ca fiind pertinente, concludente și veridice, care în ansamblu coroborează între ele, se completează între ele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert că anume inculpatul **Iablocov Oleg**, a săvârșit fapta pentru care a fost acuzat și a comis-o cu vinovăție sub forma intenției directe.

46. În concluzie, în cadrul examinării circumstanțelor cauzelor penale și probatoriului administrat, a fost stabilită întrunirea tuturor elementelor infracțiunii în acțiunile inculpatului și nu au fost stabilite circumstanțe care să înlăture caracterul penal al faptelor, iar prin urmare, se stabilește atât temeiul real, cât și temeiul juridic pentru atragerea lui **Iablocov Oleg** la răspundere penală, conform componentelor de infracțiuni incriminate.

Cu privire la individualizarea pedepsei.

47. Acuzatorul de stat Gheorghe Mîțu, în dezbaterile judiciare a solicitat recunoașterea inculpatului **Iablocov Oleg** vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal și a-i aplica o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale.

48. Apărătorul inculpatului **Iablocov Oleg**, avocatul Dumitru Cirimpei, în dezbaterile judiciare a solicitat aplicarea unei pedepse sub forma de amendă minimă prevăzută de articolul care este incriminat.

49. Inculpatul **Iablocov Oleg**, în ultimul cuvânt a susținut poziția apărătorului său și a invocat faptul că îi pare rău de cele săvârșite.

50. Instanța de judecată remarcă că, potrivit art. 24 alin.(2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

51. La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanța va avea în vedere dispozițiile art. art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea și împrejurările în care a fost comisă infracțiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârșite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar și circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

52. În conformitate cu art.61 alin.(1) și (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

53. Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală și corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

54. Așadar, instanța statuează că pedeapsa penală urmează a fi aplicată inculpatului în contextul cauzei penale de învinuire a acestuia în temeiul art. 325 alin. (1) din Codul penal săvârșită de către inculpat, instanța, conform art.16 din Codul penal, atestă că infracțiunea, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare comise cu intenție.

55. Instanța de judecată reține că infracțiunea comisă de către inculpatul **Iablocov Oleg** face parte din capitolul infracțiunilor în domeniul corupției, care atentează la valori principale,

precum relațiile sociale privind buna desfășurare a activității de serviciu, care este incompatibilă cu bănuiala că funcționarii pot fi influențați în exercitarea atribuțiilor lor.

56. Totodată, instanța de judecată reține că **Iablocov Oleg** a comis infracțiunea în lipsa circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 76 și agravante prevăzute de art. 77 din Codul penal. Concomitent, temeuri pentru liberarea inculpatului **Iablocov Oleg** de răspundere penală conform prevederilor art. 53 din Codul penal nu au fost stabilite.

57. În continuare, instanța de judecată conchide că art. 325 alin. (1) din Codul penal, prevede o pedeapsă cu amendă în mărime de la 500 la 1500 de unități convenționale.

58. Concomitent, la stabilirea pedepsei instanța reține pericolul social al infracțiunii săvârșite, or reieșind din acțiunile ilicite ale inculpatului în domeniul stimulării actelor de corupție, la etapa actuală încercările de influențare a unor funcționari publici în exercitarea atribuțiilor lor prezintă un grad sporit de pericol, care perturbă în mod evident activitățile publice, fiind elaborate politici la nivel inclusiv internațională pentru curmarea acestor activități.

59. În acest mod, reieșind din opiniile participanților la proces, a materialelor dosarului penal și din cele nominalizate *supra*, instanța consideră că o pedeapsă care ar justifica cu adevărat scopul legii penale în acest caz, care ar contribui la corectarea condamnatului și prevenirea comiterii de noi infracțiuni de către condamnat este aplicarea unei pedepse sub forma amenzii mai aproape de limita minimă admisibilă.

60. Potrivit prevederilor art. 80¹ alin. (1) din Codul penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare.

61. În acest mod, în speță, limitele pedepsei pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea prevederilor art. 80¹ alin. (1) din Codul penal, se modifică pentru pedeapsa cu amendă în mărime de la 375 la 1125 unități convenționale.

62. În acest mod, în speță, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea prevederilor art. 80¹ din Codul de procedură penală lui **Iablocov Oleg** i se va stabili o pedeapsă cu amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul sumei de 25000 (douăzeci și cinci mii) lei.

63. Se aduce la cunoștință inculpatului că potrivit art. 64 alin. (3¹) din Codul penal, este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie. În acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral.

64. De asemenea, în caz de eschivare cu rea-voință de la achitarea amenzii stabilite ca pedeapsă principală, instanța de judecată poate să înlocuiască suma neachitată a amenzii cu închisoare în limitele termenelor pedepsei maxime, prevăzute de articolul respectiv al Părții speciale a prezentului cod, iar suma amenzii se înlocuiește cu închisoare, calculându-se o lună de închisoare pentru 100 unități convenționale.

65. Totodată, în cazul în care condamnatul nu este în stare să plătească amenda stabilită ca pedeapsă principală sau complementară, instanța de judecată poate, potrivit prevederilor art.67, să înlocuiască suma neachitată a amenzii cu muncă neremunerată în folosul comunității, calculându-se 60 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității pentru 100 unități convenționale de amendă.

Cu privire la măsura preventivă.

66. În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) și art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanța urmează să se expună în privința măsurii preventive ce se va aplica inculpatului până când sentința va deveni definitivă.

67. În contextul dezbaterilor judiciare procurorul și partea apărării nu s-au expus pe marginea aplicării sau menținerii măsurilor preventive în privința inculpatului.

68. Analizând materialele dosarului penal, la momentul emiterii sentinței, instanța statuează că în privința inculpatului **Iablocov Oleg** a fost aplicată o măsură preventivă obligarea de a nu părăsi țara pe un termen de 60 zile, și anume de la 13 februarie 2026 până la 14 aprilie 2026.

69. În drept, instanța menționează că în temeiul art.329 alin.(1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanța, din oficiu sau la cererea părților și ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună *aplicarea*, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatei, iar o nouă cerere de aplicare, înlocuire sau revocare a măsurii preventive poate fi depusă dacă au apărut temeuri pentru aceasta, dar nu mai devreme decât peste o lună după ce încheierea precedentă privind această chestiune a intrat în vigoare sau dacă nu au intervenit noi împrejurări care condiționează noua cerere.

70. Instanța constată că potrivit art. 175 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, constituie măsuri preventive măsurile cu caracter de constrângere orientate în scopul asigurării de către instanță a executării sentinței.

71. Reieșind din conținutul art. 178 alin. (2) din Codul de procedură penală, obligarea de a nu părăsi țara constă în îndatorirea impusă inculpatei de către instanța de judecată de a nu părăsi țara fără încuviințarea organului care a dispus această măsură, precum și în îndeplinirea altor obligații prevăzute la alin.(1) din același articol.

72. În acest mod, instanța statuează că până când sentința va deveni definitivă, urmează a fi aplicată în privința inculpatului măsura preventivă – *obligarea de a nu părăsi țara*.

73. Instanța menționează că în virtutea faptului că în privința inculpatului nu a fost aplicată o pedeapsă privativă de libertate și acesta nu a demonstrat până în prezent riscuri privind eschivarea sa de la respectarea măsurilor impuse prin lege acuzatului, s-a prezentat în fața instanței, iar mai mult ca atât, acesta a recunoscut vina în comiterea infracțiunii, atunci aplicarea unei măsuri preventive nonprivative de libertate la momentul emiterii sentinței va avea ca scop atât asigurarea punerii în executare prompt a sentinței, cât și responsabilizarea acestuia în fața instanțelor ierarhic superioare în cazul în care prezenta sentință va fi atacată, precum și asigurarea restituirii cheltuielilor solicitate eventual.

Cu privire la corpuri delictive și mijloacele materiale de probă.

74. Cu referire la prevederile art. 161-162, art.385 alin.(1) pct.13, art.397 pct. 3) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delictive, în privința cărora procurorul, inculpatul și apărătorul acestuia nu s-au expus în această privință.

75. Cu referire la corpurile delictive și alte mijloace materiale de probă, instanța precizează că prin ordonanța din 12 decembrie 2025 au fost recunoscute în calitate de corpuri delictive – o bancnotă cu nominalul de 100 lei cu seria nr. F. 0197 630401, care conform actului de primire predare nr. 355 din 18 decembrie 2025, coletul nr. 1653 se află la păstrare temporară de către Serviciul Fiscal de Stat.

76. Totodată, la caz instanța de judecată reține că prin ordonanțele ofițerilor de urmărire penală au fost recunoscute în calitate de mijloace de probă și anexate la prezenta cauză penală răspunsul nr. 34/44 – 22538 din 05 decembrie 2025, parvenit din cadrul Inspectoratului de poliție Orhei, cu anexa copiilor autentificate a ordinelor de angajare și a fișelor de post a angajaților

Mătrăgună Ion și Beregurschi Ivan, informații de tip DVD-R, ce conține înregistrări video din 13 noiembrie 2025.

77. Potrivit art. 162 alin. (1) pct. 1), 3) și 5) din Codul de procedură penală, în cazul în care procurorul dispune încetarea urmăririi penale sau în cazul soluționării cauzei în fond, se hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delictelor. În acest caz, uneltele care au servit la săvârșirea infracțiunii vor fi confiscate și predate instituțiilor respective sau nimicite, iar lucrurile care nu prezintă nici o valoare și care nu pot fi utilizate vor fi distruse, doar în cazurile în care sânt cerute de persoane ori instituții interesate, ele pot fi remise acestora. Totodată, documentele care constituie corpuri delictelor rămân în dosar pe tot termenul de păstrare a lui sau, la solicitare, se remit persoanelor interesate, iar din conținutul prevederilor art. 157 alin. (1) din Codul de procedură penală denotă că constituie mijloc material de probă documentele în orice formă (scrisă, audio, video, electronică etc.) care provin de la persoane oficiale fizice sau juridice dacă în ele sunt expuse ori adevărate circumstanțe care au importanță pentru cauză.

78. Subsecvent, art. 157 alin. (2) din Codul de procedură penală stipulează că documentele se anexează, prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței, la materialele dosarului și se păstrează atâta timp cât se păstrează dosarul respectiv. În cazul în care documentele în original sunt necesare pentru evidență, rapoarte sau în alte scopuri legale, acestea pot fi restituite deținătorilor, dacă este posibil fără a afecta cauza, copiile de pe acestea păstrându-se în dosar.

79. Concomitent, potrivit art. 106 alin. (1) și (2) din Codul penal, confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin. (2). În cazul în care aceste bunuri nu mai există, nu pot fi găsite sau nu pot fi recuperate, se confiscă contravaloarea acestora.

80. Respectiv, conform alin. (2) din același articol, sânt supuse confiscării speciale bunurile (*inclusiv valorile valutare*): a) utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni; b) rezultate din infracțiuni, precum și orice venituri din valorificarea acestor bunuri; c) date pentru a determina săvârșirea unei infracțiuni sau pentru a-l răsplăti pe infractor; e) deținute contrar dispozițiilor legale; f) convertite sau transformate, parțial sau integral, din bunurile rezultate din infracțiuni și din veniturile de la aceste bunuri; g) care constituie obiectul infracțiunilor de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului.

81. De asemenea, în conformitate cu art. 229⁴ din Codul de procedură penală, confiscarea specială a bunurilor infracționale, precum și repararea prejudiciilor cauzate prin infracțiuni se dispun prin hotărârea instanței de judecată în condițiile prezentului cod și ale Codului penal.

82. Conform art. 397 pct. 2) din același cod, dispozitivul sentinței de condamnare, pe lângă chestiunile enumerate în art. 395 și 396, în cazurile necesare, trebuie să mai cuprindă și hotărârea cu privire la confiscarea specială.

83. În acest sens, având în vedere că urmare a comiterii infracțiunii, inculpatul **Iablov Oleg** a oferit persoanei publice, mijloace bănești în mărime de 100 lei, care erau destinate în vederea determinării acestuia de a acționa în sensul dorit de către dânsul, în temeiul art. 106 Cod penal, instanța de judecată va dispune confiscarea specială în beneficiul statului a sumei de 100 lei, ca fiind bunuri utilizate la comiterea infracțiunii.

84. Elucidând cele expuse supra, se concluzionează că, la materialele cauzei penale probele materiale menționate supra se păstrează în copii autentificate, păstrarea cărora este permisă de norma de drept și necesară reieșind din circumstanțele de fapt și drept depistate în cadrul ședinței de judecată, reprezintă probe pertinente care au fost administrate legal și nu a fost solicitată restituirea acestora de persoane interesate. Astfel în urma celor expuse, în temeiul art. 162 alin.

(1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanța de judecată concluzionează că mijloacele materiale de probă descrise supra, urmează să rămână la materialele cauzei penale pe toată perioada păstrării sale.

Cu referire la cheltuielile judiciare și latura civilă.

85. Cu privire la cheltuielile judiciare, instanța de judecată reține, că acuzatorul de stat în dezbateri judiciare nu a solicitat încasarea cheltuielilor judiciare, care nu sunt pretinse nici reieșind din informația anexată la rechizitoriu, iar o parte civilă sau o victimă a infracțiunii în cauza penală pendinte nu se atestă.

86. În contextul celor expuse și a probelor cercetate sub toate aspectele, complet și obiectiv, în conformitate cu prevederile articolelor 64, 80¹ și 106 din Codul penal, 162, 227-229, 325 alin. (1), 329, 340, 364¹, 384, 385, 389, 392-398 din Codul de procedură penală, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e :

Se recunoaște vinovat **Iablocov Oleg**, născut la ***** IDNP *****, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal, și în baza acestei Legi, prin aplicarea prevederilor art. 80¹ din Codul penal, i se stabilește o pedeapsă penală sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul sumei de 25000 (douăzeci și cinci mii) lei.

Se explică lui **Iablocov Oleg** că potrivit art. 64 alin. (3¹) din Codul penal, este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie. În acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral.

Se aplică în privința lui **Iablocov Oleg** măsura preventivă – *obligarea de a nu părăsi țara*, cu menținerea acesteia până la intrarea sentinței în vigoare.

Corpurile delictive: o bancnotă cu nominalul de 100 lei MDL cu seria nr. F. 0197 630401, care conform actului de primire predare nr. 355 din 18 decembrie 2025, coletul nr. 1653, se află la păstrare temporară la Serviciul Fiscal de Stat, se confiscă cu trecerea gratuită, în proprietatea statului din momentul rămânerii definitive a prezentei sentințe.

Mijloacele materiale de probă, recunoscute prin ordonanțele din 02 decembrie 2025 și 05 decembrie 2025, care se păstrează la materialele dosarului, se vor deține la cauza penală, pe toată perioada păstrării sale.

Sentința este cu drept de atac în ordine de recurs la Curtea de Apel Nord, în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Orhei, sediul Central, invocându-se doar erorile procesuale și măsura de pedeapsă stabilită.

**Președintele ședinței,
judecător**

/semnătura/

Mihail Josanu